

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

Şiir	Güzel Avrat Otunun Keşfi	Zivan Eyleyen	3
	Yok İnsaf Yok İnsaf	Can Karatek	4
	Asılmışlar İçin Rakenrol	Rahman Yıldız	6
	Müge Asan'a	Özgür Asan	8
	Kavvalı	Kaan Koç	9
Çizgi-Öykü	Güzel Rory	Onur Sekmen	10
Öykü	Rutin	A. Orçun Can	14
	Duvara mı Karşı,		
	Duvar mı Bize Karşı?	Onur Altan	16
	Gedikli Girdapları		
	Kokusuz Plaklarla Besledim	Onur Selamet	18
	Cadı Kazanında İyi İnsanlar	Özgürcan Uzunyaşa	21

İki Aylık Edebiyat Fanzini:
Sayı: 3
Ekim-Kasım 2013

Kapak Resmi:
Onur Sekmen

Dizgi:
Nil Müge Felekten

İç Çizimler:
Emre Öksüz

Fiyat:
Üç Lira

Makinistler
Özgürcan Uzunyaşa
Can Karatek
Onur Selamet
Emre Öksüz

İletişim:
marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/marsandizfanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise
1. Yük Treni
2. Çuğuç Dansı!

GÜZEL AVRAT OTUNUN KEŞFİ

Zıvan Eyleyen

onlar geldiler
saç kurutma makineleriyle
hoş geldiler.
krups kabilesi bir yolculuğun daha sonuna gelmişti
ve biz saç kurutma makinelerimizle çaldığımız saksafonlarımızı
demir kutulara kaldırdık
onları sıcak sıcak
kompresör makineleriyle çiviledik
öyle bi çiviledik ki
çiviler bir daha çıkmayacak
çünkü biz onları saç kurutma makineleriyle kuruttuk
bebeklerine bez bağlayıp alınlarından öptük onları
küreklerini sardık bir beze
bez o kadar beyazdı ki
o kadar beyaz kalamazdı
bir bez o kadar beyaz kalır mıydı hiç,
asla!
bezi aldılar çiviler çaktılar duvarlara
aldılar bezleri ve duvarlara astılar
sonra onu sopaya taktılar
arsızca umarsızca yavaşakça ve bunun gibi şeylerce

insanlar çok şeyce konuşurlardı
ama bununla bir şekilde övünürlerdi
ama şunu derlerdi: çok şeyce konuşuyoruz ama
“bizce şeyce en güzelidir.”
bir şeyceyi
bombalar korur
sınırlar korur
dikenler korur
korkuluklar korur
saatte X km hızla giden roketler korur,

KORUR.

biz bezleri bez eylemeye gelenler

*zıvan adım
soyadım eyleyen*

YOK İNSAF YOK İNSAF

Can Karatek

*gözümde eşşeğin geldiği sular geliyor
eşşek gözlerimden gelene kadar ağlıyorum*

ins insa insaf!
yirmi dört saatin ağzından kerpetenle alırım akşamları
akşam söyle bana yağmurlu değişiklikler
renkler esas mesele, gün içinde büyük değişiklikler
oturduğun yerden seyret, kanunlar da değişiklikler – doğa,
biraz yalancı
sokak lambası – ay! kurtlarını döker akşamları
sokak lambası ol, ay ol!
belirt sarı, belir mavi. belirsin yağmur, bir işe yara – aç.

merdiven tırman basamak ez
merdiven tahta, pusuya yat, tahtakurula
yuvalarından çıksın kemirgen millet, kalk pusundan
merdiven tırman basamak ez, bak uzaklara yukarıdan
milletler birbirlerini sevmez ama uzakları över
uzaklardan nasıl görünüyor o milletler?

halı argosunda basılmak yarının gazetesinin temsilidir
amuda kalkarsanız ellerinizin fotoğrafını bile basarlar:
fallar, aşklar, kanlar, nazik düellolar, spor,
para sayan sayfalar, bilek güreşleri
asır asır tükenmez el kompozisyonu

gazeteyle iş görüşmesi:

*ins insa insaf!
yok insaf yok insaf.*

*ne o öyle damdan düşer gibi reklam yapıyorum:
insanlar için yerçekimi reyonumuzdan kendi zevk ve arzularınıza göre, anne
göbeğinizden postalattığınız üstü kapalıya içine girme dürtülerinize uygun, fevkalade
evden uzaklaşabilme ihtimali hediyecekleriyle cezbedici hale getirilen müziklerimizden
beğenebilirsiniz. ihtiyaçlarınızı teleskopla gözetlemekten ve sizi yirmi dört saatin belli bölüm-
lerinde uçmaktan kurtarabileceğimiz için büyük memnuniyet duyuyoruz. akşamları bizi
unutmayın ve lütfen müziklerimize biraz da akşamları kulak verin.
ins insa insafa gelin biraz. ne o öyle damdan düşer gibi iftira atıyorum: daima uçuyor bu in-
sanlar kanat çırpıyor. uzaktan el sallıyor bu insanlar güle güle elveda. el sallayan şarkı çalıyor:
“please mister postman”! eller uçuyor postacı uçuyor postacı elleriyle uçuyor ellerini sallaya
sallaya elini kolunu sallaya sallaya bak postacı uçuyor ve
gidiyor.
siz oturduğunuz yerden... evet neyse yok insaf!*

şehrin uçmasını engeller heykeller – heykelleri yıkın.
meydanlar güvercinleri, güvercinler meydanları
biçimine alırken yapın bunu.
kadınlar inlerken, erkekler dinlerken
uçurun en azından kendi şehrinizi.
her evlat kendi doğumunu sinesine çeker
her ülke kendi devrimini.
uçurun en azından kendi şehrinizi
biraz annenizi biraz uçurun hürmetlerle
biraz ülkenizi biraz uçurun, anlıyor musunuz,
insaf yok. kandırın.

yok insaf yok insaf!
biliyorum güzeldir düşmek
beklenmedik gaddarlıklar yansır düşenlerin gözlerinden
düşenlerin gözlerinde kalplerden ayrılmış merdivenler
yiğitlerden dökülmüş anneler
yollardan dönmüş misafirler var
ama insaf yok insaf!
düşmek yüksekte veya
düşmek gasp edilip polis karakoluna
düşmek ayağın takılıp veya
düşmek tazyikli suların arasından lavaboya.

doğal afetin bulaşıkları birikti, tanrı depresyonda.
travma nasıl?
güzel mi şimdi evliyalara kabullenmek? bunlar gerçekler.
şiveli konuştuğundan anlaşılabilir bazen gerçekler.
büyücü plak koyar sesi açar duyulmaz sallanmaz bir gerçekler
gülerek konuşmaya çalışır o yüzden gülünmez esprisine gerçekler
duyurula tez zamanda gerçekler
naz mı yaparmış gerçekler
naz mı yaparmış gerçekler pat!

i want you

ASILMIŞLAR İÇİN RAKENROL

Rahman Yıldız

kir.
okşuyor salaş yanıma zincir
fikrin neyse okşandığın kadarsın bir ağız
ciddi şeylerden söz etme pahasına A gibi açık bir ağız
hatırlamıyorum o kutsanmış öğüt neydi
ve abstre tavrın katılığında
uzayan bıyıklarca burulmuş iki kılıç var
bu diyalogun yaygısı çın
uçup deşğine sezgimin yuvarlanan kanon.
şarkımı benden çaldılar idimi ve birkaç cd
geriye ne kaldıysa faturalara yansıyan vergidir.
elbettir levyenin elde öksürmesi
daima van daimme
yani tarih sinemayla da yazılabilir
misal amerika'nın kurtuluş savaşı Rocky 4 ile sona ermiştir.
sen hala vörk en tirevıl diyorsun, son of a bithc
html: bistrolar galaksisi
menü alabilir miyim diyorum mrs. Garson
ve başlıyor kredi kartları için bakiye yetersizliği
bi gülüyoruz bi gülüyoruz bi de gül
[sonsuz küstah beyin]
burdayım
burdan okunabiliyor çünkü tersim
uzam burda oğlun olduğun adamın gerçeği.

kor.
kullanılabilir limitlerin
odanda kal felsefeye giriş yap emrini gösterdiği
bir ATM karşısında itaatsizim
greslenip gövdeme bürünsün istiyorum makinalar
aquila chrysaetos gibi gerinmeli sırtımda uçak kanatları
terledikçe soyunduğum tulumdan biraz içyağı
biraz bali kokusu ve sabun gerekliliği
sızıyor sızidan siestalarla.
katli bir bütün olarak eğeleyen komuta, geciktirici kremler
ve Q klavyelerle yazılmış milli sloganlar
insanmıyorum fert olmaya ve pankartlara
- insanmamak
sular kadar temiz ve uzun ömürlü olmanın hakareti.
işte savaş bitti. artık hap değil
etkili bir harp satılan her eczane için vileda
her patriot için calgon
ve her iççekişle tekrarlanan vuvuzela, anlıyor musun
bir hayvan usulca benden uzaklaşmakta.

küf.
adolf stil saç a büst sıkıığım yurmuk, hurra
demiri öğ aurayı çiz şekle ' x metamatığın İsa'sıdır' yaz
yani lâvda atılan kulacın sağladığı kas
kayrası değil eşgüdömlü kuvvetin – sor hadi sor
kaslı gövdesine yaslanıp uyuduğum bilgi
nerde diye sor..
beni birbirine sıkıca sarılan asılmışların raksı
çok incitiyor.

MÜGE ASAN'A

Özgür Asan

Sırtının orası yok mu
Biliyorum artık nereden yaratıldım

Şehrin tam ortasından hüzne
bağlanan bir yol geçer
Garsonların yüzünden komilerin
ellerinden geçer
İşçi bir kadının bileğinden geçer
Kuyumcu camekanına yansıyan yüzü terli
Kendi giderken yansıması hafifçe
alnını siliyor
Genleşip açılıyor camekan
Şehrin tam ortasından geçiyor
Genleşip kalıyor hüznün

Hepsinden uzaklığı bir ismi andırıyordu
Tanrı'ya ait
Sırtının belki, belki orası
Çamuru pek bilmem, karanfille yoğurulduğum
kesin
Bir çılgılık inleme

Geceler sabahlarla karlırdı, karlısın
Sabahın yarasından ayaz kanardı
kanasın
Vakit ne de az, ses olmalı vakte
Oyuncak olurdu gece, olsun
Mevsimlerdi şarkımız

Nereden yaratıldım, şehrin tam ortasından
Dünden, bir demet karanfil sancısıdır
Seversin, sabahtan laleler damlardı
Genleşip açılan
Kırmızı görmüş boğalar ailedendir
Seviniz ve genleşip kalan

Sırtınızın orası demiştim
Daha bir anlıyorum dudağımdaki kokuyu

KAVVALİ

Kaan Koç

ağzının uçuruma dönüştüğü yerde bir kızılık
beni devrime çağırıp kuru ekmekle beslerse
inanıp da bir kuş olduğuma göğü böyle
delik deşik ederim pas tutmuş gagamla

uykusuzluğu yorgan yapıp başına kadar
çekiyorsun halk arasına karıştığında
bunu polisler ayıkamaz bu ki doktorların
salya akıttığı yataklarda bile görmediği
çirkinliksiz ecza

suların bir sahipsiz neyleri üflediği tarlalarda
kalır böylece bizim de bir tanışmayı karışma yapışımız
ellerinde mumlarla tarihi dolaşan kızların koynunda
sirk malülü bir acemiliktir saçları okşanan kesik başımız

kardeşini sevmeyen bütün masaları bütün oyuncakları
kırıldığı ele küfreden ateşe bırakmalı - yakmalı ormanını
içinde bir sonsuz mezhep diye taşımayan dalları
ağzının uçuruma durduğu yerden
devrilen zarların düş-
eş yaptığını
ve bunları

inkara hazır varsa bir allah
yazar bütün filler ve telaşlı tavşanlar benim
tüylerimi yolup da niçin
takmaya çalıştığımı sana

sana; çocuk ayaklarıyla oynayan gölün sazlıkları
çırçıplak kendini çitileyen ihtiyar kadınların heyecanı; sana

şemsiyeler de bir düşmenin tek kanatlı kuşlarıdır,
hatırla

GÜZEL RORY

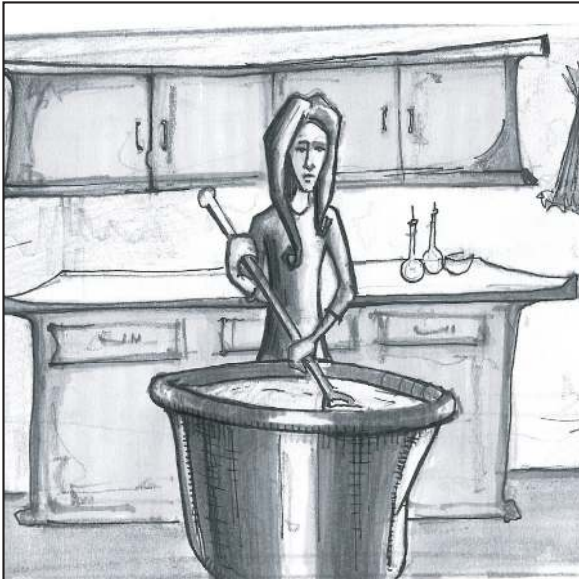
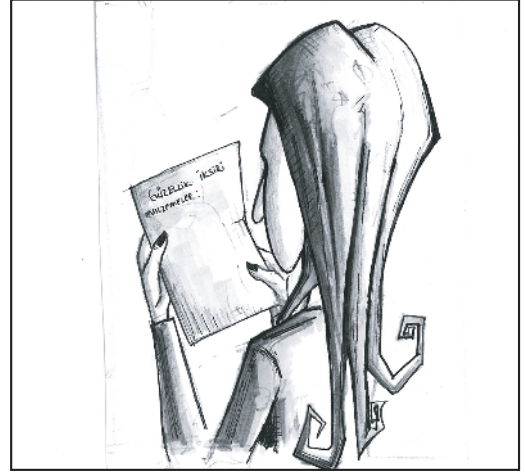
Bazı insanlar vardır. Görürsün, çok güzellerdir. Ancak konuşmaya başladıktan "10 dakika" sonra sıkılırsın. Bazı insanlar da vardır, görürsün, fena değil, dersin. Ve tanıdıkça yüzleri kendileri olur. Şanki kişilikleri yüzlerine işlenmiştir. Gittikçe güzelleşirler. Ve Rory benim için dünyadaki en güzel insan.

"Amy POND"

Bir kız vardı
O güne kadar herkes onu
"Çirkin" diye çağırırdı.
Aşıktı güzel çocuğa
İlgisini çekmek için
Her şeyi yaptı
Ama çocuğun ilgilendiği hep
Bir deste kağıttı...

Düşündü.
"Güzel olsam farklı olurdu," diye
Sonra başvurdu
Eski bir karabüyüye

Kaynattı kazanda:

- Adamotu
- Kanguru Derisi
- Dolunayda Toplanmış Hardal Otu
- Bok Böceği
- Çöpleme Şurubu

İçti yaptığı iksiri,
Ona göre:
İksir getirecekti ona güzelliği
Güzelliği de sevgiyi...

Akşam mutlu uyuttu
Güzel olmak umudu.

Uyandı sabah
Ama bakamadı aynaya...

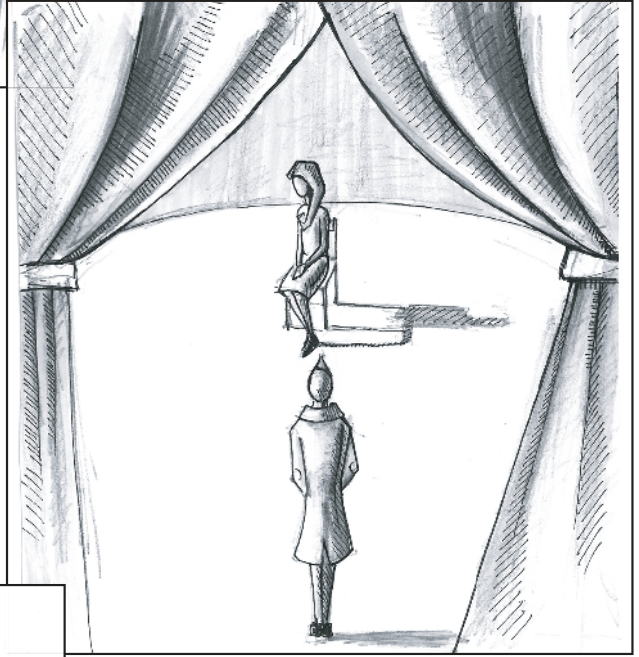
Ters tepmişti karabüyü
Güzelleşmek yerine
Kaybetmişti yüzünü

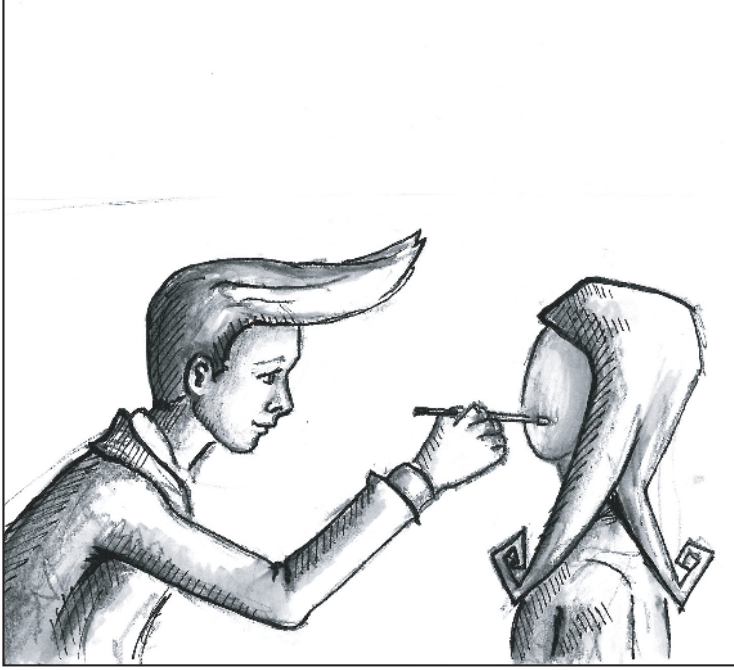

O günden sonra,
Başladı çalışmaya sirkte
Dediler ona "Ucube"
Herkes geldi ta uzaktan
Yüzsüz kızı görmeye...

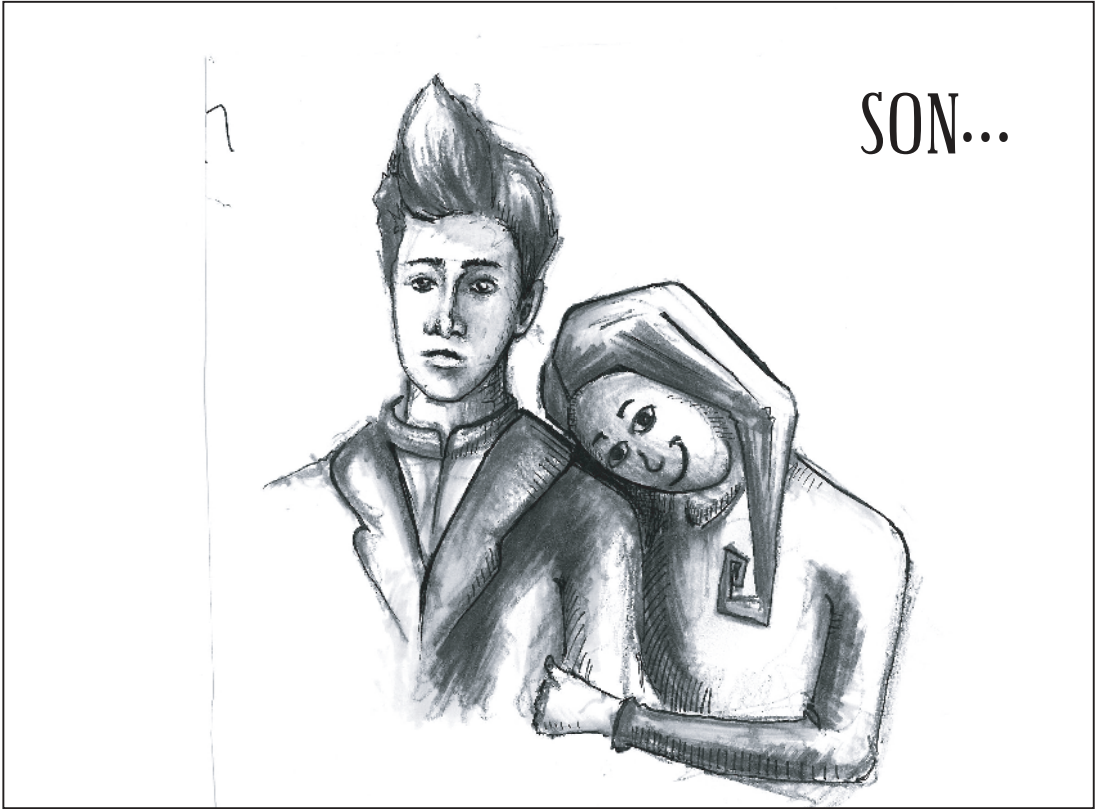
Geç saatte
Dağıldıktan sonra kalabalık
Kaldı orada tek bir kişi

Güzel çocuk yanına geldi.
Yüzsüz kız ilgisini çekmişti

Anlamadı kız
Ne olduğunu
Ama hissetti içten
Mutluluğu...

SON...

Onur SEKMEN₂₀₁₃

Salih DooWAP YÜCEBAŞ'a sonsuz teşekkürler...

RUTİN

A. Orçun Can

Günlük rutinim konusunda çok hassasım. Bence kendine saygısı olan her insan bir programa uymalı, hiç değilse çabalamalıdır. Sabah kalktığında gecenin nasıl biteceğini bilmeli, günün tüm buhranını sıralı bir şekilde yaşamalıdır. Yoksa yaşamak eyleminin varoluşsal temelini kavrayamayız.

Sabah kalktığımda ilk iş aynaya bakarım. Aynaya bakmak benim için çok önemlidir; çünkü her gün kendimden nefret etmenin yeni yollarını keşfetmeye çalışırım. Kendimizi daha iyi tanımadığımız her güne yazık. Aynada benlerimi sayar, yenileri çıkmış mı diye bakarım. Özellikle ten renginde olanlara özen gösteririm. Şekillerine, büyüklüklerine, üzerlerinde kıl çıkıp çıkmadığına dikkat ederim. Ten rengi benlerden kanser olunabiliyormuş diye okumuştum. Kanser rutine eklemek için önemli bir madde. Ne zaman geleceğini bilmek gerek.

Kahvaltım genellikle iyice haşlanmış yumurta ve umutsuzluktan oluşur. Yumurta yapmadığım günlerde ise kahveni içip çıkarım. Yatılı misafirlerim genelde şaşırır evimde çay olmamasına. Bundan hoşnut olduğumu söylemeliyim. Alışık olduğumuz şeyler vardır ya; camların bazen buğulanması, tıraş kolonyasının sadece tıraş sonrasında yakması, perdeler kapanınca odaların kararması, klozetlerde taharet musluğu, mutfaklarda çay olması gibi... Böyle ayrıntılar yok olduğunda insanlarda hep aynı his açığa çıkıyor. Merdivenlerden inerken son bir basamak daha olduğunu sanma hissi. Birkaç yıl önce iş için yurtdışına çıkmıştım. Taharet musluğu yoktu. O günden beri çay almıyorum.

Evden çıkmadan önce mutlaka ceplerimi kontrol ederim. Anahtarlarımın, cüzdanımın, telefonumun yerinde olduğundan emin olmak isterim. İnsan

mutsuzluğunun, hayal kırıklığının içinde tutunacak küçük şeyler arıyor. Anahtarlık, park yeri, buzdolabı magneti gibi şeylerin önemi burada gizli. O yüzden insanlar magnetleri kırıldığı zaman bu kadar üzülüyor. Evimde magnet bulundurmuyorum.

İşe gitmek için otobüse binmem gerekir. Durağa yürürken yanından geçtiğim insanlara özellikle bakarım. Kimlerin benden daha mutsuz olduğunu anlamaya çalışırım. Kimlerin daha önce intihar edeceğini de. Otobüste vakit geçirmek için yarattığım küçük bir oyun var. Bu küçük oyunda ben dünyanın tek zalim hakimi oluyorum ve tüm bir otobüsü öldürme kudretine kavuşuyorum. Kudretim yanında şımarıklık da getirdiği için istediğim kişilerin canını bağışlayabiliyorum. Her sabah bu oyunu oynarken otobüsteki herkesi süzerim. Kimlerin ölüp kimlerin yaşayacağına karar veririm. Güzel kadınlar genelde kurtulur; ama sayıları fazlaysa kayıp verirler. Şoförlerin hiç şansı yoktur, yaşlılar ve hamileler hep ilk gider. Otobüsten inerken oyunun son durumunu kontrol ederim. Eğer bir elimin parmaklarından fazla kişi kurtulmuşsa oyunu kaybederim.

İşyerim bir bataklıktır. Beni ve iş arkadaşlarımı her gün milim milim aşağı çeker. Bu yüzden ofise girerken herkese tek tek selam veririm. Herkesin ne kadar acınası olduğunu bilmek isterim. Düne göre nasıl olduklarını, değiştilerse dün ne yaşadıklarını öğrenmeye çalışırım. Hayatlarını iyi yönde ilerleten gelişmeleri kendi yaşamımdan uzak tutmaya büyük bir çaba gösteririm. Herkesin ölmeye çalıştığı garip bir yarışta birinci olmak istiyorum.

İşten çıkınca hemen eve gitmem. Özellikle yağmur yağıyorsa bir süre sokaklarda gezerim. Hayatımdan mutluluğu uzak tutmaya çalışsam da bu küçük yürüyüşlerimden keyif aldığımı söylemek zorundayım. Rejim yapanların nadiren çikolata yemesi, akciğerinden hasta yaşlıların ayda yolda bir sigara içmesi gibi bir şey benimki. *Guilty pleasure*.

İngilizceye çok özenirim ve çoğu zaman tarihime kızarım. Kendi dilimizde kendimizi yeterince anlatamadığımızı düşünürüm. Dışarıda *electrify* gibi, *juxtapose* gibi sözcükler varken şehla sözcüğünün bu kadar uyduruk kullanılmasına tahammül edemiyorum. Bu yüzden çoğu zaman kendi kendime konuşurken İngilizce konuşurum. Hatta itiraf ediyorum, bazen kendimle *talk show* yaptığım bile olur.

Akşam yemeğimi yatmaya yakın yerim. Akşam yemeği benim için çok önemlidir; çünkü günlük intiharımı bu sırada planlarım. Sebze ve küfür ağırlıklı yemekleri tercih ederim. Canımın haddinden fazla sıkkin olduğu zamanlarda dışardan da söylerim yemek. Yalnız yemeyi sevmem, kendimi tekinsiz hissettirir. Bu yüzden akşam yemeklerini olabildiğince yalnız yemeye çabalarım.

Bulaşıkları kaldırdıktan sonra intihara kalkışırım. Haftanın gününe, burcumun o günkü falına, gazete başlıklarına ve arkada çalan şarkıya göre intihar şeklim değişir. Yağmur yağın günlerde balkondan atlamam; çünkü damlalara saygısızlık etmek istemem. Onlardan daha hızlı düşmek gibi bir iddiam yok. Daha güzel bir ses çıkardığım da söylenemez. Ateşli silahlarla intiharı sevmem, her zaman kendini öldürmek isteyen insanın bunu kendi elleriyle yapması gerektiğine inanmışımdır. Eminim büyük bir düşünür de savaşların ateşli silahlar çıkmadan önce çok daha onurlu olduğundan bahsetmiştir. İlaçlarla intiharı yorgun olduğum günlerde tercih ederim; ama özellikle keyfimin yerinde olduğu günler kolayca kaçmak istemem.

Aslında hayatın güzel olduğuna kendimi inandırdığımda yatağıma yatarım. Yarın için olası intihar planlarını düşünür, geçirdiğim günün muhakemesini yaparım. Nerede hata yaptığıma, neden cesaret edemediğime kafa yorarım. Yarın kesinlikle daha şanslı olacağım konusunda kendimi kandırdığımda gözlerim çoktan kapanmıştır. Rüyasız, deliksiz, huzursuz bir uyku uyurum.

DUVARA MI KARŞI, DUVAR MI BİZE KARŞI?

Onur Altan

Sezgin Kaymaz ve Fatih Akın'a...

*"Hayat büyük bir unutuş ise ölüm de aksine derin bir fark edıştır."
"Gelip Giderler", "Sezgin Kaymaz".*

1.

Yüksek ihtimâl en çok sevindiğim ve hafif üzüldüğüm gün budur.

Şu zamandan birkaç saat önceydi. On muydu? Üstü müydü veya altı mıydı? 'Altı' olması saçmalıklı, hava aydınlık değildi ve 'üstü', gökyüzü karanlıktı. İn ve cin birleşik kuvvetleri gecenin karanlığını bıçaklıyorlardı. Gecedен parça kesiyorlar ve onların tabaklarına düşüyordu. Zarif ellerinden, eh tabii niye zarif olmasın, kayan bıçaklar yere şangır şungur düşüp ve bu sese de kedi vokal grubu katılınca: Uykudan zangırdarak zıplıyordum. Bu açlık, gece mutfağında karanlık kalmayana değin sürecek ve Sabâ makamının rahatlatıcı gücü kurtarıcı olacaktı.

Olacak mıydı?

Bana ısınmadıysanız ve ayrıca ruhunuza kötülük akmadıysa 'olmasın', aksiye 'olsun'!

Yaşadığım köyün gayriresmî nüfusu altıdır. Bunun bir altı beştir ve bu da şirin köyümüzün resmi nüfusedir. 'Şirin' dediysek köyümüzü Şirin Baba'nın yönetimindeki bir yer bellemeyin. Belleyecekseniz şu Turkuaz Yiğit denen zibil herifi belleyin. Bu konuyu çabucak geçelim, dönüp beraber anacağız zürriyetini. Eşimin adı Gönül, iki de evlâdım var, adları Hayat ve Me-

mat. Dallı budaklı soyadımız da Meselesi. Gönül Meselesi. Hayat Meselesi. Memat Meselesi. Tanışmadıydık, adım Memleket. Memleket Meselesi. Hâşâ babam geleceği göremezdi, adımı Memleket koymuş, üstüne gidip muhtar seçileceğimi nereden bilsin? Muhtar olduydum, bir oyla. Şaşkınlık yaratmayacak şekilde bu rey hanımından gelmişti. Hayat, kız, on dört yaşında. Öbürü Memat, erkek, on bir yaşında. Ergin değillerdi, aksi olsaydı bana verirlerdi tabii oylarını, gidip Avanoslu İmam Basri'ye verecek hâlleri yoktur. Basri'ye de yüklenmeyelim, kendi çekiliydi seçimden. "Yoh efendim yav beş nüfuslu köy mü olur, oldıysa bunun mıhtarı da mı olur?" dedi. Böyle dil döktüydü adamcağız, cenaze namazında nüfusun patlayarak yüzleri devireceğini görebilir miydi? Göremedi. Küçük Basri gördü mü acaba? O da onunla beraber toprak altı olmadı mı? Görmedi o da, yok, görmedi. Kendi kayıklarına binip el sallamadan gittilerdi.

Küçük Basri.

Elle tutulur nüfus beşti. Ailemden benimle beraber dört, Basri de var, işte beş ediyor. Küçük Basri de var. Çoklu kişilik bozukluğu varmış imamda, "Bu Basri'den sonra ortaya çıktı, bunun adı Küçük Basri olsun," dediydik. Yemin ederim şaka niyetiyle takmadık bu adı. Kendince delirir durur ve bunu

sürekli tekrarlardı. Geceleri şehirdeki kızına gider, orada yatardı. Kızı senelik tatiline çıkıp kendini güne atınca, son on gündür geceleri de burada geçirmeye başladı. On sınırını geçmeden öldü. Nüfus az ve camideki tüm işleri yapan tek kişi olduğundan ölüsü kokmadan fark ettim, dersem, inanmayın.

KATİL ÖLDÜRDÜĞÜ KİŞİNİN ÖLDÜĞÜ ANI BİLİP GÖRMEZ Mİ?

Turkuaz Yiğit meznusuna sürüklendik. Rab-bim telefonumu arada çaldırırdı bir kere de bu adam yüzünden çaldı. Kentte buluşup oturduğumuzda da kulağıma hoş şeyler çaldı. "Bu işi bitirir ve bölgenin tüm mafyalarını arkana alırsın. Yatlar, katlar, zibilyon paralar." Bunlar dağ gövdesi kadar göz kaplayan şeyler, fakat doğduğum yerden nasıl gidebilirdim? Adı Memleket olan biriydim, nasıl memleketimi unutabilir ve yeni memleketler bellegebilirdim? "İmam ölünce," dedi, "oraya bir daha atama olmaz. Hem köyler il ve ilçelerin mahalleri oluyor artık, dertler bu kadarsa uçar giderler. Köy boşalınca oranın arsasını toptan satın alacağız, tüm çetelerle. Aklının alamayacağı şeyler camide..." Bunlar cinayet işlemek istemiyorlardı, keskin ve çok net. Mafya ateşten korkuyorsa maşa kullanırdı. Maşa olacaktım oldubittiyle. Maşayı avuçlayan eller ortadaydı. Şu mihrap Sinanüddin, şu minare Sinandır. Peki Basri neyin nesiydi? İmamın fesiydi.

Siz bir soluklanın, ben konuyu getireyim.

Günlerden biri, saat iki. Muhtarlık bodrumunu temizlemek için ağzımı bezlerle çevrelemiştim. Toz du-man arasında yetmişlik sigaracı dede gibi öksürmeyeyim diye. Dört koldan biber gazı uçurulsa mümkün yok işlemezdi. Toz kaplı masanın üstünde, masanın üstündeki tozdan çok daha fazla toza sahip bir defter ilişti gözüme. Bodrumda. Kovboy ve dedektif filmlerini severdim, o an güneşin vurduğu bölgelerde uçuşan tozlar bana karizma katıyordu, görmeden bilirdim. Karizmamın kareköküyle kendim çarpılsaydım ortaya Clint Eastwood çıkardı. Bu iyi mi olurdu, kötü mü olurdu bilmezdim ama şu anki durum çirkindi. Bodrumun anahtarı bana önceki muhtardan geçmişti, geçerken başkasına değdi mi bilmiyorum fakat bu defter çok eskiydi ve sayfalardaki köşelere bakılırsa yüz yıl öncesine aitti.

Aklıma taştan soru işareti düştü.

"Aklının alamayacağı şeyler camide..."

Bunu hatırladım. Sebebiyse ilk beş sayfada bir şey olmaması ama altıncı sayfada bir mezarlık, ardından takip eden sayfadaysa cami olmasıydı. Neden altıydı? Aklımdan çıkmayan belki de tek rakam

buydu ve burada da karşıma çıkmıştı. Kafamı bodrum girişine çevirmemle birlikte kedinin biri sesinin kudretini konuşturdu. Terler sellere özenmiş saçlarımdan süzülürken deftere bakış attım ve mezarlık orada yoktu. Biraz önce çizimi küçük olan cami büyümüşü ve duvarlarından kırmızı boyalar akıyordu. Boya mıydı? Elimi atmamla elimi kana buladım.

Defteri duvara çaldım ve dualar okuyarak orayı terk eyledim.

Gözlerimin gördükleri ne anlama geliyordu? Göremediklerim? Bizim peder baba dinine iplerle bağlı, o ipleri hiç gevşetmeyen biriydi. Beni her yaz Kuran kursuna yollar hiç değilse o ölünce başında dua okumam için zorlardı. Arapça bilirdim yani, küçüklükten bu yana değin. Defterdeki taslaklarda da Arapça eklemeler vardı. Okuyamamıştım, sadece tarih gözüküyordu ve altı yine sahnedeydi.

6.6.6

Tarih kısa yazılmıştı. On senelik ya da asırlık tutulmuş defterin tarihlerinden biri olabilirdi. Şifre de olabilir miydi? Pek tabii.

İlk altı, günü gösteriyordu, bunda karar kılmıştım. Altı. Cumartesi. Cumartesi'den 'a','r','s' ve 'i'yi aldım. Basri oluşmuyordu, tek harf eksikti. B. Şifre amacıyla eklenmişse ikinciye de denemeli ve bir karar vermek için beynimi patlatmalıydım. Altı. Haziran. 'A', 'i', 'r'. Harfleri birleştirip mantıklı, idrak sınırlarını zorlamayan deliller çıkarmaya çalışıyordum. Aklıma yaşamım boyunca gelen şeylerden daha anlamlı bir fikir düştü. Arapça gibi tersten yazacaktım ve dilimizdeki gibi anlamlı şeyler çıkması için zorlanmayacaktım. Harfleri tek kere kullanacaktım ve 'Basri' gibi beş harfli bir isim oluşturmaya çalışacaktım, içimde bunun beş harfli bir şifre olduğuna yakın hisler vardı. Yazdım.

Riars.

İkinci bir r'yi dalgınlıkla eklemiştim...

Bunu yazmamla camiden çığlıklar koptu, ben de koptum. Küçük Basri 'beş harfli' bir cindi ve gerçek adı Riars'dı. Bir zaman içine karışmıştı. Beni onu gebermem için görevlendiren, para teklif eden kişiler de aynıydı. Arkadaşlarını kurtarmam için insan bedenine bürünüp kandırmaya çalışmışlardı.

Ama defteri tutup elimi kana buladığım zaman ölmüştüm.

Yaşayan geleceği görebilir mi?

"...cenaze namazında nüfusun patlayarak yüzleri devireceğini görebilir miydi? Göremedi."

Ölüydüm, gördüm ve yuvadır mezar taşlarından yapılan camiler!

GEDİKLİ GİRDAPLARI KOKUSUZ PLAKLARLA BESLEDİM

Onur Selamet

Bana sigara emzirmekten bahseden bir arkadaşım vardı. Bu olayın onun başına gelmesi çok yakışık alırdı, neden bilmiyorum. Ama benim başıma geldi ve hiç yakışık almadı. Olanca yakışsızlığımla olayın üstüne gitmeye karar verdim ki böylece burada size bunu anlatabileceğim.

Anlatmak *üstüne* gitmektir. Bunu hiçbir çizgi filmin ele alamayacağı bir ciddiyetle yapacağım. *Mantık kaçarsa çizgi filmlere sığın.*

Bir sandalım vardı. Vardı fakat, şehrimin bir denizi yoktu. Şehrimin en büyük su birikintisine atladım ve sandalı bir kısrağ gibi sürmeye başladım ben de. Oltamı sallandıracaktım. Oltamın kanca uçlu korsan kafasından sarkan plaklarla dev balıklar avlayacaktım. Dev balıklar için başka bir boyutuymdu. Asıl avlamak istediğim bir dolunaydı ve bu yüzden oltama yem yerine kokusuz 45'likler yapışık eylemişim. Bu kokusuz 45'liklerin hangi güzide parçaları sızdıracağını bilmiyordum çünkü plak dinleyen bir insan olmadığım gibi, bu plakları para verip almış da değildim. Plak, dedim, dairedir, dedim. Dolunay, dedim. Dairedir. Biraz da peynirdir.

Ne bir balık geldi oltama ne de bir uydu. Oltamın ucu gece göğünün düştüğü dev su birikintisini parselliyordu. Parsellemek kaba bir kelimeydi oysa

kaba kelimeler gökyüzüne erişememeliydi. Gök kaba kelimelerden oluşan bir âlem değildi ama ben kaba bir insan olmanın sınırlarını çok kötü çizmişim sayın yargıç.

Çok kötü çizdiğim bu gerçeklik algısı içinde, saatlerce dolu bekledim nay bekledim. Bulutların arası ona izin verdiğinde ve aksi su birikintisini dilimlediğinde, kısrağımı dev peynirin ıslandığı noktaya çevirdim.

Oltamı geri sardım. *Plağı değiştirdim.* Hücum marşını çalsa diye niyet ettim, fakat hangi parça ısladıysa artık birikintide; sonrası kimseyi mutlu etmedi. Plak peyniri diklemesine ortadan ikiye böldü bölmesine ve derinlere daldı dalmasına ama... Önce demir atmış gibi oldum bu diyara, sonra demir yutmuş gibi.

Zelzeleler ıslanmaya gelmişti. Dalgalar boyumu aştıkça, dur, dedim. Dalga, dedim. Aşma!

Boyumu aşmayan bir su birikintisi düşledim.

Su birikintisi boyumu aştı. Dalgalar Marş-ı Türk'ü çaldı. Bir kaşık suda bile boğulabileceğimi bildiğimden, bir kaşık devasa okyanusta bir adet peynirli dolunay yakalayamamanın mutsuzluğu, yerini alabora olma tehlikesine tasalanmaya bıraktı.

Kısrağımı, bu azgın dalgalardan kurtarmak

niyetiyle oltayı bırakıp küreklere asıldım.

Boşa kürek çektim.

Zelzelenin sebebi uç göstermeye başlamıştı. Gördüklerim kötücül bir sivilcenin ısrarcı dışavurumuydu. Gökten peyda olan bir girdap hem sandalıma hem bana hem de kokusuz plaklarıma meydan okuyordu. Girdabın gökte olanına hortum diyenleriniz oluyor, görüyorum, fakat takdir ederseniz ki girdap, hortuma göre daha naif bir kelime. Gökyüzünün kaba sözcüklere boyanmasını istemediğimi biliyorsunuz. Yine de sizler için bir defalığa mahsus kendilerinize *hava girdabı* diye hitap edeceğim.

Hava girdabı hepimizi yutup midesinde bir güzel çevirdiğinde, dünyanın bu kadar çabuk son buluyor olmasına biraz bozulmuştum. Ben, dedim, şimdi, dedim, yani bu gedikli girdabın içinde döne döne, öle öle ölecek miyim?

Hayır, efendim, dedim. Ölmeyeceğim. Başım dönüyorsa da buna şarap şişelerinden ya da asla sahip olamayacağım köpeğimle plâk frizbi oynuyor olduğum düşlerden aşınaydım. Ayakta kaldım. Sandalın devrilmek bilmeyen zemininde, plaklarıma sarılarak ayakta kaldım. Kısık gözlerimden girdabın midesinin duvarlarına şöyle bir göz attım. Nefes almak göz atmaktan zordu. Ama gedikleri gördüm. Artık iyice yükselmiş olan midenin içindeki bu gedikler, bana küçük de olsa bir fincan umut verdi.

Asitli şeyler, dedim, içmemelisin. Miden böyle delik deşik olur işte! Girdapla konuştuğumu çok sonra anladım. Çarpık bir çember çizerek dönüp duruyor, yükseldikçe yükseliyorduk. Fakat gedikler sabitti. Her katmanda birer ikişer gedik vardı ve oradan gökyüzü, hatta yıldızlar -yanılıyor olabilirim, çünkü çok hızlı dönüyorduk- görünüyordu. Oltama yeniden sarılıp kokusuz plaklarımı, (*bu arada plaklar neden koksundu?*) korsan kancasından çıkartıp bir kenara koydum (uçup gittiler).

Dans edercesine ayakta kalma mücadelesi veriyor, başarılı oldukça da güvenim yerine geliyordu. Güveni yerine gelebilecek türden bir insan değildim. Aslında bedenimde güven için özel bir bölme bulunduğundan dahi şüpheliydim. Ancak bir girdabın midesinde, insanın en az üç şeye ihtiyacı olabilirdi: Güven, olta, oksijen! Güven ve oltadan çok şükür memnundum, yine de azalan oksijen nedeniyle aklıma düşeni hızlı bir şekilde gerçekleştirme gereği duydum.

Oltamı *nasıl ki su üzerindeki dolunayı yakalayabilmek için fırlattıysam, işte öyle fırlattım* gediklerden birine ve gediğe saplanan kancayla altımdaki sandalı

kaybedip gediğe doğru sürüklendim böylece. Anamın rahminden böyle hevesle çıkamadığım için daha sonraları biraz vicdan azabı çekecektim ama yine de bir girdabın midesinden öyle usulca fırlamak beni memnun etmişti.

Düşünemediğim şey, fırladığım yerde neyle karşılaşacağımdı. Gördüğüm yıldızlar çok uzaktaydı. Düşecektim. Nereye ve kimin kollarına?

Yukarı mı aşağı mı?

Düşecek olmak beni huzursuz etmedi. Girdabın midesinden kurtulmuş olmak yeterliydi. Hayatta aldığım ilk zafer, keşke bu kadar sıra dışı olmasaydı da kahvede -sonradan edineceğim- arkadaşlarıma; bu zaferimi gönül rahatlığıyla anlatabilseydim.

Düştüm, kollarına. Avlamaya çalıştığım peynirin.

* * *

Saatlerce yürüdüm. Bunu hoplayarak ve zıplayarak yaptım. Öfkeliydim. Şaşkındım. Nefes nefesseydim (*Fakat nasıl olur?*). Bu olayın sorumlusu kimse onunla yüzleşmek istiyordum. En sonunda, faturayı girdaba kestim. Onu mahkemeye verecektim.

Bir girdabı en gedikli yerinden dava edecektim. Avlamaya çalıştığım peynire onca yaklaşmışken, benim büyük *av zevkimi* elimden alıp beni buraya atmasını kabul etmeyecektim. Burası Oz Diyarı değil ve ben de iki üç çapulcuyla arkadaş olacak kadar densiz bir genç kız değilim. Asla sahip olamayacağım yavru köpeğimin düşü sizi yanıltmasın.

İşbu düşünceler eşliğinde geldim ve dayandım dev mahkeme kapılarına. Peynir halkının da adli işlere bulaşıyor olması canımı sıkmadı. Ne de olsa onlar da insan, ben de insanım.

Geçerken kapıdan bir ısırik aldım. Bunu zili çalma şeklim olarak yorumlamanızı tercih ederim. Benim için kapıyı aralık bırakmışlardı. Büyük inceliklere küçük ısıriklarla karşılık veririm.

Kaliteli peynirdi.

* * *

Onu öyle boynu bükük ve üzgün görmeye dayanamıyordum. Ellerini önden kelepçelemişlerdi. (Suçlu bulunmamıştı ki henüz, kelepçe neden?) Elleri el gibi değildi. Önce elleri sonra geri kalanı, Looney Tunes'un en sevimsiz canavarı Gossamer'ı andırıyordu. Kırmızı değildi, o kadar kıllı da değildi. Ama yine de ona baktığınızda, "Selam Goss, o aptal tavşanı yakalayamadın mı hâlâ?" derdiniz.

Aslına bakarsanız, Goss o *apтал tavşanı* çoktan yakalamıştı. Ve bu yüzden sanık kürsüsündeydi.

Bir girdabın bu kadar küçülüp kamburlaşabileceğini asla tahmin edemezsiniz. Hafif dozda açılmış klima etkisiyle mahkeme salonunu serinletiyordu. Ağır ağır dönüyordu, bir ara dişlerini ve dişlerindeki gedikleri gördüğümü sandım.

Sonra bir daha o kürsüde ağzını açmadı.

Ben neredeydim? Ben davacı kürsüsündeydim. Her tarafı kürsü basmış memleketin. Hâkim hâkim kürsüsündeydi. Başkaları başka kürsülerdeydi. Çok kalabalık da değillerdi. Bu işlerin böyle yürüyüp yürümediğinden emin değildim.

Yargıçtan bahsetmedim. Kendileri bir dedeydi. Ay Bir Dede'ydı. Saygıda kusur etmemek için hazretlerine dik dik bakmamak hususunda dikkatli davrandım.

Bu mizansen ne zaman kuruldu haberim yok, oynuyorum.

"Demek Girdap'tan şikâyetçisin?" dedi yargıç bey amca. Dedim, şikâyetçiyim.

"Demek seni buraya getirdi, Ay'ı avlama zevkini elinden aldı?"

Dedim, aldı efendim.

"Ama... o sadece görevini yaptı," dedi. Bunu söylerken küskün bir ses tonu sızdırmıştı. Akabinde roller değişti.

Sanık koltuğunda ben (ellerimde kelepçeler), davacı koltuğunda Ay Bir Dede (ellerinde plaklar), avukat koltuğunda Girdap (ellerinde tırnaklar), yargıç koltuğundaysa annem (ellerinde devasa bir tokmak) vardı.

Ay Bir Dede hiddetle konuşuyordu, bir yandan da plakları sallıyordu: "Beni avlamaya çalıştı, buna izin mi vereceksiniz!"

Avukatı Girdap ekliyordu: "Onu buraya cezalandırmak için getiriyorduk! Üstelik kaçmaya çalışarak işimizi zorlaştırdı!"

Yargıcım annem durmuyordu: "Rahmim hakkında bunları düşündüğünü bilmiyordum!"

Ama kimse... Kimse bana bir peyniri neden avlamak istediğimi sormuyordu. Kimse otuz yıllık hayatımda uzanabileceğim ilk zaferin parmaklarımla ucundan kayıp gitmesi hakkında taziyelerini bildirmiyordu. Kimse çıkıp da demiyordu ki *sıradan bir et bamlaması için yargılanmayacak artık genç şairler*. Açıklanamayan hiçbir duygunun mimarı asılmayacak yağlı ilmeklerden dipsiz karanlıklara. İdam yalnızca aldatanlara verilen bir ceza olacak: O da yalnızca kendilerini. Kimse durup da düşünmüyordu: Bunca kaybın ah'ını iştittikten sonra bu kulaklar nasıl olur da kanamaz? Kan gölünden fırlayan canavarlar nasıl olur da

efsanelere karışmaz? Ama kimse çekip de yakamdan beni ayağa kaldırmıyor, kokusuz plaklar için sorguya dizmiyor, o gediklerin aslında ruhuma ait olduğuna dair işkence dolu filmler izletmiyordu.

Sadece bağırıp çağırıyorlardı. Salonun kapısı gürültüyle açılırken zedelenen bunca gerçekliğin arasında nefes almaya çalışıyordum. Gelen Kapı'ydı:

"Beni ısırdı hâkim abla, davacıyım!"

* * *

Rüyamda bir kahvedeydim. *Arkadaşlarımla briç oynuyor ve hiç kaybetmiyordum*. Bir yandan da girdabın içinden dışarı süzülürken yaşadığım vicdan azabından bahsediyordum. Sonra bir rüzgâr esti, kuvvetli bir rüzgâr. Kahvenin sararmış perdelerinden makas alıp masaları süpürdü. Tüm kartlar ortalığa saçılmıştı. Burnuma ıslak köpek kokusu bal *çalıyordu*. "Hırsız var!" diye bağıramadım. Briç arkadaşlarım korkak bir aslan, teneke bir adam ve akılsız bir korkuluğa dönüşmüştü.

Tüm kartlar ortadaydı. Korkuluk konuştu: "Kansas'a nasıl döneceksin, bi fikrin var mı?"

* * *

Gözlerimi açtım. Hâlâ mahkeme salonundayım. Dur durak bilmeyen tartışmalar sürüyor, kimse beni bayıldığım yerden kaldırmaya tenezzül etmiyordu. Doğrulduğumda bir nebze olsun sessizlik sağlandı. Sanık koltuğunda olduğum mizanpaj değişmemişti. Yargıcım annem tokmağını kürsüye geçiriyor, Girdap'ın dönerken çıkardığı vızıltılar dışında ses yok. Bu sesi daha önce fark etmemiştim.

"Cezana karar verdim," diyor. Asla bu kadar otoriter olamamıştı. Belki de bunun tadına varmak için bıraktığı es'in tadını çıkartıyor. Uzatıyor da uzatıyor sessizliği.

"Dünya'ya geri döneceksin!"

Bir mahkûma verilebilecek en ağır cezayı veriyor.

Girdap, Kapı ve Ay Bir Dede gülüyor.

Kendimi bir kaldırımın üstünde kayıksızca kürek çekerken buluyorum. Ellerimdeki kürekleri kayıtsızca yere bırakıp koşmaya başlıyorum.

* * *

Bir kahvede soluklanıyorum. İlk defa anlatacağım bir hikâyem var. Dinliyorlar. Çektiğim vicdan azabımdan bahsetmeye başladığım kısımda birisi sözümü kesiyor: "Girdap dalgasını bırak da biraz anandan bahset."

Girdap dalgası beynimi ve kahveyi boyuyor.

Başaramıyorum.

CADI KAZANINDA İYİ İNSANLAR

Özgürcan Uzunyaşa

*“Dünyanın gerisi özgür insanlara kalsın;
Bu zindandaki yerim bana yeter.”
William Shakespeare*

Bilmem nereden; belki de milyon yıllık bir içgüdü'nün, yedi yüzyıl önce somutlaşmış birikiminden gelen bir korkuyla, Ülkü, yemek masasında dönen savaş seslerinden kaçırıyordu başını. Ağzı bir karış açık, yavaşça baklayı çiğnemeye çalışırken, televizyonda yüksek sesle dönen haberleri izliyordu. Bir satanist grup daha toplu intihar düzenlemişti ve kamu yararı gözetken sevgili televizyon kanalları, sokaktan halkla satanist avına çıkmıştı. Ürkütücüydü.

Dış tehlikelere karşı silahlar, zırhlar kuşanan devletler, yerini iç tehlikeler yaratmak için çantalarına, kalemliklere, ayakkabılara ihtiyaç duyan ailelere bırakmıştı. Kılıçlar çarpışmıyor, çatallar bıçaklar kapışıyordu. Ağzını şapırdatan bir babanın anlık

sessizliği, gerçekçi dramatik senaryolar ürettiriyordu. Her gece yatak odasından gelen zevksiz inlemeler, küçük çocuklara gözleri dolu geceler geçiriyordu.

Neyse ki sabahların, öğlelerin ve akşamların dahi akşamüstü olduğu yıllardaydık. Gökyüzü her dâim sarıydı. Gölge her dâim uzundu ve saklambaçlar her dâim yemek saatinde son bulurdu. Ülkü her oyuna katılabilen, birilerinin yakışıklı oğluydu. Erkek adamdı; ama konuşmadığı tek konu vardı: Onun babası kim-senin babasını dövmezdi. Eve zar zor gelir, üstünü başını değiştirir, banyosunu yapar sonra televizyon karşısında eli kumandalı hâlde uyuyakalırdı. Ülkü sin-sice, babasının bıyıklarını perde tülüyü gıdıkladığında, annesi hiç de *sevimli yavrucuğum benim*, ifadesiyle

bakmazdı.

Neredeyse ortaokula gidecek olmanın olgunluğunu hissettiğini düşünür, onların ayrılmak üzere olduklarını bilirdi. Kötü bir şeyler dönüyordu ve bakla hiç güzel bir yemek değildi.

Yanında yoğurt olsa bile.

Yoğurt sarımsaklı olsa bile.

Ülkü her zaman büyük aile toplantılarını severdi. Küçük adamlar için küçük zaman dilimleri büyür de büyür. Böylece kuzenler bıyık çıkartıp göbek bıraktıkça yılların geçtiğini anlar çocuklar. Bir anda matematik öğrenmeye başlamak, çarpım tablosu ezberlemek ve lügatlarına kesme işaretinin girmesi bile üniversite için şehir dışına çıkmış bir kuzenin, elinde hediye bir kitapla çıkagelmesi kadar etkili bir öğrenme biçimi değildir. Ziyaret yemekleri ve sohbetler bile alışıldığın dışına çıkmıştır artık. Her uzak şehir akrabasının satanist olup olmadığı sorgulanır, verilen cevaplar kuşkuyla karşılanıp tedirginlik yaratır.

Annesinin bu panik hali, Ülkü'yü güldürüyordu. Babasının annesine sert bakışlarında inceden bir utanma, yaşına başına bakmadan konuşuyorsun, ifadesi vardı. Ülkü babasının gizli işleri olduğunu düşünüyordu. Artık çocuklar okulda ne zaman kara bir kedi görseler, Fatiha okuyorlardı. İşler iyice kızışıyordu ve kendini evine attığında sığındığı titreyen floresanlar bile güvenli gelmemeye başlıyordu. Bazen rüyalarında kendini uğuldayan şelalerden aşağı işerken buluyor, sabah kalktığında yatağındaki ıslaklığı görmezden gelip sıçrayarak kaçıyor. Anneanesi bunun hakkında bir dua olduğunu söylese de, Ülkü kendini her türlü görünmez güçten uzak tutmaya kararlıydı. Ailesini korumak istiyordu. Bir şeyden ne kadar uzak kalırsa, o şey de kendinden o kadar uzak duracakmış gibi geliyordu.

Artık kadın başlı yılanlara, burnunda koca bir ben olan cadı komşulara inanmaya başlamıştı. Büyük kazanların kurbağa bacağı kaynatmaktan başka bir işe yaramayacağını, onlarda yapılan lokma tatlılarınsa aslında güzel olmadıklarını, yalnızca büyülendiği için yedikçe yediğini düşünür olmuştu.

Yağmurlu günlerde okul bahçesinde zıplayan kurbağaların da yalnızca güzel kızların yüzlerine siğil atmak için var olduklarını biliyordu.

İstanbul'da olan büyük bir deprem, bu küçük Anadolu kasabasında annelerin yaşlı gözleriyle canlanmıştı.

Okulda ise bu işin satanist grupları Allah'ın cezalandırmasıyla ilgili olduğuna dair bir inanış vardı. Bir süre yas tutulduktan sonra, öğretmenler ahlâk

kuralları hakkında daha katı bilgiler vermeye, tırnak ve saç temizliği artmaya başlamıştı. Ülkü biliyordu ki iş gerçekten çığrından çıkıyordu.

Kuzeni, yarıyıl tatilinin bitmesiyle birlikte tekrar okuluna dönmüştü. Dönmeden önce, Ülkü'ye ufak siyah bir muska hediye etmişti. Bunun onu kötülüklerden koruyacağını söylemişti. Her gece yatmadan önce, ona iyilikler vermesi, annesini babasını koruması için Allah'a dua etmesi gerektiğini de iletti.

Muska, Ülkü'yü bir süre kötülüklerden korumuştur belki de; ancak ailesindeki sorunlar bitmiyordu.

Babası bir gün işten döndüğünde, annesinin hevesle anlattığı hikâyeleri acılı bir yüz ifadesiyle dinlemiş, ardından yatak odasına girip üstünü değiştirmişti. Annesinin yüzünde değişimi görmüştü Ülkü. Bu yolunda gitmeyen o şeylerin şarampole yuvarlanacağına işaret etti. Nitekim, tığ ile dantele birkaç darbe atıldıktan sonra, sıra babaya gelmiş. Yatak odasında gerçek bir meydan muharebesi yaşanmıştı. Ülkü artık katlanamıyordu ve bu sorunu çözmek için farklı planları vardı. Cumartesi gününün gelmesini ipe çekmiş, ip fazla kısa geldiği için de hemen işe koyulmuştu.

Telefon sehpasının altından, biraz ortalığı dağıtarak iğne iplik çıkarmış, babasının ceketinin içindeki yırtık bölmeye muskasını dikmişti. Böylece Allah onu gözetecek, annesiyle daha fazla ilgilenmesini sağlayacak ve kavga etmelerini engelleyecekti.

Ancak; işler umduğu gibi gitmedi. Babası ve annesi bir gece etrafıca düşündüler. Bu kez annesinin öfkesi gözle görülmeyi aşmış, volkanlar ve şelalelerle kıskanılacak düzeye erişmişti. Çünkü adam, Hafize Teyze'ye gidiyordu! Önce Ülkü, bunda ne sorun olduğunu anlayamadı. Tartışmalar birkaç gece sürdü. Babası üç günde bir birkaç saatliğine komşu kadının evine gidiyor, geç saatte yorgun argın dönüyordu. Annesiye yüzüne bile bakmıyor, bazen arkadaşlarına ne yapacağını danışıyordu.

Böylece Ülkü, muskanın yalnızca kendisi üzerinde çalışacağına, başka birine geçtiği zaman ailesinin de başına kötülükler geleceğine inanmaya başladı. Çok açıktı ki, babası annesini aldatıyordu. Birkaç mahalle maçı boyunca bunu düşündü. Bunu düşünebilmek için kaleci olmuş ve çok gol yediği için topun sahibi tarafından takımdan atılmıştı. Diz kapaklarından biri yüzülmüş, gözlerine vuran güneş, gözyaşlarını parlatır vaziyette eve dönerken, Hafize Teyze'yi elinde bakkal poşetleriyle zar zor yürürken gördü.

“Ülkü! Gel len buraya yardım et!” diye seslendi kadın. Ülkü umarsız; ancak sitemli bir tavırla yaklaşmış poşetlerden ikisini eline aldı.

“Ne len bu hâl? Her tarafın toz toprak? Dayak mı yedin sen?”

“Hayır.”

“Doğru söyle bak, hepsine gününü gösteririm onların. Bir daha bellerini doğrultamazlar.”

“Ya karışmasana sen!”

Ülkü poşetleri kadının evinin önüne atıp koşarak uzaklaşmıştı. Bu sohbet oldukça onur kırıcı; ancak bir yandan da ufuk açıcı olmuştu. İşin içinde aldatma yoktu! Çünkü kadın gerçekten inanılmayacak kadar şişman, yüzü benlerle kaplı ve konuşması zor anlaşılan bir tipti. Ayrıca babasından yaklaşık iki yüz yaş büyüktü. Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Ülkü, bu keşfini annesine anlatmak için coşar adım evine koştu. Büyük şokun ise kapısının önünde umursamazca onu beklediğini sonradan öğrendi. Kara bir kedi, kapının önünde oturmuş, bitkin yeşil gözleriyle onu izliyordu. Ülkü kulağını çekti, kediye kovalayıp eve girdi.

Neden sonra bir an dönüp kediye baktı. Gerçekten siyahtı, ürkünç görünüyordu ve burada olmasının bir anlamı olmalıydı. Ülkünün beyninde, Zeus’un şimşekleri, Aşil’in bir şeyleri tutuştu.

Kara kediler muskalara rağmen buralara geliyorsa, babası da muskalara rağmen satanist ayinlerde ailesi için bir şeyler adak veriyor olabilirdi. Hafize Teyze’nin satanist bir rahip olmasından başka açıklama var mıydı? Bu muazzam gerçek, Ülkü’nün beynini kemirdi. Artık yalnızca üzölmüş değil, aynı zamanda korkmuştu. Babasını akıl almaz oyunlarla kandırıp, intihar etmeye sürükleyebilirdi! Belki de haberlere çıkardı. Bu küçük köy yerinde isimleri çıkacak, annelerinin o çocukla oynama dediği tiplerden olacaktı. Kilo alacak, çenesinin altında tüyler bitecek ve siyah giyinecekti. Siyah giymeyi hiç sevmezdi.

Babasının, çalıştığı inşaatlarda bir yandan yavru kedileri kesmesini kabul edemezdi. Buna bir çözüm bulmalıydı. Bu akşam, babası da ordayken, Hafize Teyze’ye gidecek ve ona bir güzel dua okuyacak, rica edecekti. Babasının peşini bırakmasını isteyecekti. Böylece soluğu annesinin yanında aldı.

“Anne ben babamla Hafize Teyze’ye gitmek istiyorum,” dedi.

“Olmaz,” diye kestirip attı annesi.

“Neden?”

“Korkarsın.”

“Korkmam ben.”

“Korkarsın.”

“Ya çocuk muyum ben, mezarlığa gidiyorum tek başıma akşam?”

“Olmaz dedim çocuk.”

“Ben gitcem.”

Annesi elindeki bardağı henüz durulamamış olmanın verdiği sabunlulukla, elini başına koydu.

“Of öldürecek bunlar beni ya, önce babası şimdi oğlu, Allah’ım ben ne günah işledim?”

“Anne babam gibi değilim,” dedi.

“Yaşın küçük zaten olmaz.”

“Ya istiyorum!”

Annesi hızla mutfaktan çıkıp evin içinde bağırmağa başladı. Ülkü kararlı bir kararsızlıkla onu izliyor, peşinde dolanıyordu. En sonunda ortalık durulduğunda, kadın, koltuğa oturdu.

“Tamam baban gelsin konuşuruz, belki sen korkunca bırakır bu saçmalıkları. Birlikte gideriz.”

Ülkü, hâkim olamadığı çocuksu sevinciyle odasına koştu. Korkunç bir şeye tanıklık etmenin içgüdüsel coşkusu vardı damarlarında. Belki de mağara devrinden kalma, ateşin başında az evvel avladığı bizonun etini kopara kopara yiyen, on bir yaşındaki savaştının güdüsüydü bu. Bilemezdi, düşünmedi de. Akşama hazırlık için, bildiği tüm duaları yeniledi. Balkondan Hafize Teyze’nin evini izledi.

Babası geldiğinde, önce bu konuyu açmadılar. İnşaatın yakında biteceğini, dedelerinin evinden sonunda çıkıp kendi evlerine geçebileceklerinden söz ettiler. Böylece hayvancılıkla ilgilenip kendi işini yapmış olacaktı. Belki daha az yorulacak. Her gece sırt ağrılarından inlemeyecekti. Yemekten sonraki çay faslına geçmeden evvel, annesi tedirgin bir ses tonuyla Hafize Teyze’ye birlikte gitmelerini önerdi. Babası önce karşı çıktı, ısrarcı olduklarını görünce de tuvalete gitmek bahanesiyle dışarı kaçtı. Uzun süre geri dönmeyince, Ülkü kontrol etmeye gitti ve ayakkabılarının olmadığını gördü. Bunu daha önce birkaç kez daha yapmıştı. Ayakkabılarına işememek için kendini zor tutmuştu. Bu kez tutmayacağını biliyordu. Annesine söylediğinde, o da öfkeden kudurdu. Bu kadar sorumsuz bir adam olabilir miydi? Bu işe bir son verecekti.

Acele etmeden; ama çabuk çabuk çıktılar evden. Koşar adım Hafize Teyze’nin kapısını çaldılar. Kapı, eski, sürmeli, tahtadan yapılmış ve talaş kokusunu her dâim alabildiğiniz, elinizi sürdüğünüzde kıymık bile bataabilen kapılardan. Birkaç tok sestten sonra, gıcırdayarak aralandı. İçerisi loştu; ancak ayışığı, korkunç insanlara büyülerinde yardım etmesi adına

evlerinin üzerine parlardı. Aralıktan Hafize Teyze'nin yeşil gözleri yüzlerine yansıdı. Kocaman açılmışlardı, kadın terlemiş görünüyordu. Suratındaysa tüm stres topu sınırlarını zorlayan koca bir sırıtış vardı. Yamuk dişleri görünüyordu.

Ülkü ve annesini görünce, kapıyı biraz daha açtı.

"Ooo hoş geldiniz, biz de yeni başlamıştık," dedi. İçeriden iki adamın inleme sesleri geliyordu. Ülkü annesinin paçalarının arkasına sokuldu. Birlikte içeri girdiler. Kapı, eskiden ahır olarak kullanılan kapalı bir avluya açılıyordu. Yaşlandıkları için bırakmışlardı hayvancılığı. Avlu, tepeden asılmış tek bir ampulle aydınlatılıyordu ve altı kiriş, çatıyı ayakta tutuyordu. Avlunun en arkasında iki silüet duruyordu.

Ülkü bir an gördüğü manzara karşısında oradan kaçıp uzaklaşmak, atlası önüne serip halı üzerinde ayaklarını havaya kaldırarak ülkeler işaretleyip ondan ona gitmek istedi. İçinde kara kediler mart ayı dansı yapıyordu. Annesi kocaman içinden bir fırt çekti.

"Şu haline bak," dedi.

Babası cevap vermedi.

Veremezdi.

Kirişlerden birinin gölgesi, yüzünü ikiye bölüyordu. İki tahta çubuk arasında, kolları çubuklara sarılı halatlara bağlanmış ve iki yana gerilmiş, bacakları başka halatlara bağlı, üstü çıplak olarak 'havada' duruyordu. Hafize Teyze'nin kocası, Gürbüz Amca, ayaklarına bağladığı halatları tepede, yere paralel olarak konumlanmış bir odunun üzerinden geçirmiş çekiyordu. Böylece babası, vücudu ayrılacakmış gibi geriliyor ve acı içinde inliyordu.

Ülkü'nün gözleri ayçöreği gibi açılmış, olduğu yerde kalakalmıştı. Hafize Teyze, ona bir şeyler söylüyordu ama o, duymuyordu. Böyle bir manzarayla

karşılaşacağını bilse, on kandel gecesini mezarlıkta yatmaya razı olurdu. En sonunda, kadının eli omzuna deyince çığlık atarak yerinden sıçradı.

"Allah aşkına şu yaptığınız ilkelliğe bakın ya! Doktor denen bir şey var ayıptır, yazıktır," diye bir şeyler söylüyordu annesi.

"İyi geliyor ya, karışma sen," diye zar zor konuştu babası.

Ülkü, daha fazla bunları görmek istemiyordu.

Polis, ambulans, federaller, ne varsa arayıp, tüm dua kitaplarını hatmedip, babasını bu satanistlerin elinden kurtarmak istiyordu.

"Baba," diye ince bir ses çıktı ağzından.

"Ülkü," dedi babası sırtarak.

"Ne yapıyorsun?" diyebildi titreyen sesiyle.

"Bugün çok çimento taşıdık da, işleri hızlandıralım diye," diye cevapladı babası.

Çimentonun bir ayın malzemesi olduğunu bilmiyordu Ülkü.

Önce yavaş adımlarla, sonra koşarak çıktı avludan. Evine doğru seyirtti. Kalbinde atom bombaları insanlık suçu işliyor, köpekler bir bisiklet edasıyla dönen ayaklara amansız havlıyordu. Yol ona çok uzun gelince, yanlış yöne gittiğini fark etti. Döndü ve evine doğru koştu. Dolunay vardı. Bir yerlerden uluma sesleri geliyordu. Kurtadamlar çağrıya kulak vermiş olmalıydı. Dünya büyük bir kötülüğün etkisi altına giriyordu. Bildiği her şeyin sonu gelecek, uzun bıyıklarıyla Gürbüz Amcalar, kurbağa suratlarıyla Hafize Teyzeler hâkimiyet kuracaktı. Domuzlar tarlaları eşelerken, sırtlanlar kıs kıs gülecek, vampirler uyudukları cadı kazanlarından sıçrayarak uyanacaktı. Tüm bu vahşeti babası yaratmış olacaktı. Belki de son huzurlu gecesini geçireceğini bildiği için, bu Pazar akşamı, banyo yapmadan uyuyacaktı.

